

Leerrede over Johannes 10: 1 t/m 5, uitgesproken op Woensdagavond 8/03/50 te Schiedam door ds H. Hofman, evangeliedienaar .

Zingen - Psalm 105: 3 en 5

Lezen - Johannes 10: 1 t/m 21

Bediening van het sacrament des Heiligen Doops.

Gaan wij dan eerst over tot het bedienen van de Heilige Doop:

De hoofdsom van de leer ... enz., (het gehele doopformulier t/m de beantwoording van de vragen: Ja).

Toespraak:

Dat dan die God van alle genade u toeschikke wat gij daarin ten zeerste nodig hebt. Want daar wij, als verdorven mensen, hier zijn ter plaatse waar de troon des satans is, en satan niet kan beletten dat hier nochtans het rijk van Christus zal komen, zo zal hij toch met alle middelen dat zoeken te keren en te weren.

Dat spreekt zich ook al uit bij onze kinderen, want als satan de gelegenheid er toe heeft, dan zoekt hij, ook bij onze kinderen, alles ongedaan te maken wat wij hun vanaf hun prilste jeugd willen inprenten en meegeven in dit beroerde leven.

Dat het dan teweeg brenge, dat gijlieden de verantwoordelijkheid en de volle ernst opmerkt die op uw schouders drukt, om daarmede aan de genadetroon bij God te zijn, Die mildelijk in onze behoeften schenkt, zowel voor uzelf als voor uw kind, bedelende dat Hij de doop achtervolge en de betekende zaken kome te werken, opdat, wanneer uw einde er zal zijn, gij vrijmoedigheid moogt hebben, ook in de dag van Zijn toekomst, om dan voor Zijn aangezicht te mogen komen met het zaad dat Hij U hier toebetrouwde en een goede en vrije consciëntie, bekennende: hier zijn wij en het zaad dat Gij ons genadiglijk schonk, opdat dat zij tot eeuwige dankzegging, lof en aanbidding aan Zijn nooit volprezen Naam en goedheid. Dat zij zo.

Johannes, ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes. Amen.

(Staande gezongen Psalm 134: 3 - Dat 's HEEREN zegen op u daal ...)

Eindigen wij met dankzegging. (Het dankgebed van het formulier).

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in het ons zo-even gelezen 10e hoofdstuk uit het heilig Evangelie naar de beschrijving van Johannes, en wel nader de eerste vijf verzen, waar Gods Woord aldus luidt:

1. *Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: die niet ingaat door de deur in de stal der schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar.*
2. *Maar die door de deur ingaat, is een herder der schapen.*
3. *Deze doet de deurwachter open, en de schapen horen zijn stem; en hij roept zijn schapen bij name, en leidt ze uit.*
4. *En wanneer hij zijn schapen uitgedreven heeft, zo gaat hij voor hen heen; en de schapen volgen hem, overmits zij zijn stem kennen.*
5. *Maar een vreemde zullen zij geenszins volgen, maar zullen van hem vlieden; overmits zij de stem des vreemden niet kennen.*

Leerrede.

Wij weten, dat de Zone Gods op Zijn omwandeling op aarde steeds gesproken heeft door gelijkenissen. Zo dan ook hier. In het gedeelte van het hoofdstuk dat ons gelezen werd, vinden wij verder hoe Hij van Zichzelf spreekt, dat Hij de Deur is, alsook dat Hij de goede Herder is, de goede Herder, Die Zijn leven stelt voor de schapen. Wat de Koning hier sprak, was als een getuigenis tegen hen die zichzelf verhieven dat zij in de stoel van Mozes zaten, dat zij de mannen waren die het wel wisten, en een ander niets achtten. Ook erkenden zij de Zone Gods niet als de enige en goede Herder.

Jezus spreekt hier met nadruk, om een ieder die Hem hoorde - Zijn discipelen en de schare - bij de volle ernst van zaken te bepalen. Immers, Hij begint hier te zeggen: "Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden." Zulk een herhaling vinden wij dikwijls zowel in het Nieuwe- als in het Oude-Testament, ook wanneer er sprake is van gezichten en dromen.

Denkt maar eens bijvoorbeeld aan twee dromen van Jozef. Hij droomde zowel van schoven, maar ook van zon, maan en sterren die voor hem nederbogen, zodat de inhoud van beide dromen hetzelfde was. Die dromen waren dus dubbel, als bezegelend de waarachtigheid van de zaak. Ook weten wij van de dromen van Farao, van vette en magere koeien en van die goede en van de oostenwind verzengde aren. "Die droom is één", zó drukte Jozef het uit, toen hij de droom voor Farao verklaarde. Het bezegelt dus de waarachtigheid der zaak, en de ernst ervan wordt dan temeer op de voorgrond gesteld, opdat wij er niet achteloos overheen zouden lezen, maar alle aandacht zouden geven, omdat het van gewicht is.

In de eerste plaats zullen wij dan hierbij stilstaan, dat Jezus zegt: "Die niet ingaat door de deur in de stal der schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar." Laten wij niet stilstaan bij een herder en schapen in het algemeen, maar bij Jezus Christus, Die de Opperherder en Opziener aller zielen is en hier de goede Herder genoemd wordt.

Hij heeft Zichzelf niet opgedrongen, noch opgeworpen, maar naar en krachtens het eeuwig welbehagen Gods is Hij de Herder Zijner schapen, het Hoofd van Zijn christengemeente, van Wie God getuigt: "Ik heb Hem verwekt in gerechtigheid, en al Zijn wegen zal Ik recht maken." God staat voor Hem in.

Immers, Hij is van eeuwigheid verordineerd en daartoe met de Heilige Geest gezalfd, dat Hij zou zijn de hoogste Profeet en Leraar, de enige Hogepriester, en eeuwig en wettig Koning, begiftigd met alle gaven die Zijn gemeente nodig heeft om gediend te kunnen worden. Want hoe is het bij ons? Is er hier iemand die van nature weet, hoe hij zalig moet worden? Neen toch? Zó verdwaasd zijn wij door de zonde.

Als wij dan ooit zalig zullen worden, dan zullen wij terecht moeten komen bij Jezus Christus, Die ons door Zijn Geest en Woord onderwijst. Wie kan de zonde te boven komen, die uit de weg ruimen? Toch zeker niemand onder ons? Dan zullen wij terecht moeten komen bij Jezus Christus, de enige Hogepriester tot verzoening. Wie kan zich ontslaan uit de gevangenschap, daar wij van nature de gevangenen des duivels zijn. Wie kan zich ontdoen van de heerschappij van satan, van de zonde en van de wereld?

Nu is Christus Jezus eeuwig en wettig Koning en wij zullen daartoe bij Hem terecht moeten komen, opdat Hij eens heerschappij gaat voeren en Zijn scepter zwaaien om ons door Zijn Geest en Woord te regeren en ons bij de verworven verlossing beschut en behoudt. Zó leert de catechismus het ons.

Hij is een volkómen Middelaar. "Want het is des Vaders welbehagen geweest - lezen wij - dat in Hem al de volheid wonen zou." Als dan alleen in Christus Jezus is, alles wat tot zaligheid nodig is, dan is er buiten Zijn Persoon, dus nòch bij mij, nòch bij u, nòch bij iemand anders, iets tot zaligheid te vinden. Ik spreek maar heel in het kort; ik zal er dan ook niet over uitweiden.

Dat een ieder dan zijn gehele aandacht daarover laat gaan, want het is alléén in Hèm. Dan valt onze godsdienst en ons werk wèg! In Hèm is wat ons tot zaligheid nodig is. Dan zal het ook bij Hèm gezocht en het ons uit Zijn rijke volheid geschonken moeten worden, wat dan zekerlijk in onze armoede en onderwerpelijke schikking zal geschieden naar het Woord Zijner belofte.

Dat is dus niet een "misschien", maar die zaak is zéker. Want dat is Christus' ambt. Daartoe is Hij Middelaar. Laten wij maar grondig leren kennen, dat het bij òns níet is, maar bij Hèm, dat wij door onze zondeval overal buiten zijn gevallen. Dat wij slechts door Christus Jezus ingezet kunnen worden, dat dus alleen door Hèm onze opkomst is. Hij is volkomen Middelaar tussen God en de gevallen mens.

Laten wij nu met aandacht letten op deze woorden: "Door de deur ingaan." Gij moogt zeggen: "Maar, is dat nu wel toepasselijk op Christus? Want Hij noemt Zichzelf de Deur! Dan is het ingaan toch toepasselijk èn op de herders èn op de schapen, dus op de dienaars des Woords en op de gemeente?"

Ja, inderdaad, dat spreek ik ook niet tegen, maar, laten wij in de eerste plaats eens stilstaan bij Christus als Opperherder. Hij is óók ingegaan op de rechte wijze, en door de rechte deur, door de poort der gerechtigheid! Want, om Zijn gemeente te kunnen zalig maken, wàt was daartoe nodig? Immers, dat Hij twee zaken deed. Ten eerste, voor hun zonden betalen en ten andere, dat Hij een eeuwige gerechtigheid verwierf.

Voor de zonde betalen kon alleen geschieden door bloedstorting en door Zijn dood. Gerechtigheid verwerven kon alleen door volmaakte gehoorzaamheid aan zowel de eerste als aan de tweede Wetstafel. Het kon niet anders, naar uitwijzen van de goddelijke Wet. Want die eist de hoogste liefde tot God, en de naaste lief te hebben als zichzelf. En de wet zegt dat er zonder bloedstorting geen vergeving is en dat de ziel, die zondigt, zal sterven.

Nu had Christus op Zich genomen om Borg en Middelaar te zijn, dan moest Hij dus Eén voor allen doen, wat een ieder persoonlijk moest doen, doch niet kòn. Want wij kunnen niet voor de zonde betalen, en wij kunnen de wet niet volmaakt gehoorzamen. Niet dat de wet niet goed is, maar wij zijn zó verdorven, dat er geen zaligheid meer is door de wet, dewijl die door het vlees krachteloos is, dus door het verderf dat in ons woont niet is te vervullen.

Nu heeft Christus het gedaan, Eén voor allen. Hij deed het alléén, voor Zijn ganse kerk, en Hij is door de rechte deur ingegaan, door de poorten der gerechtigheid. Dat heeft de kerk in de 45e psalm grondig verstaan, want zij spreekt daar: "Gij hebt gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid; daarom heeft U, o God! Uw God gezalfd met vreugde olie, boven Uw medegenoten. Al Uw klederen zijn mirre en aloë en kassie; uit de elpenbenen paleizen, van waar zij U verblijden", (dus: als uit het hemelhof).

Hij is door de rechte deur ingegaan, wat ook nog vervat is in het formulier van het Heilig Avondmaal, want daar lezen wij nog, dat, toen Christus aan het vloekhout des kruises uitriep: "Het is volbracht", "Vader, in Uw handen beveel ik Mijn Geest", en het hoofd buigende de geest gegeven heeft, Hij daarmee het Nieuwe Testament, het verbond der genade, bekrachtigd heeft met Zijn dierbaar hartebloed.

Zo heeft Hij Zich met Zijn arbeid als aan het hart Zijns Vaders geworpen, Die Hem met Zijn arbeid heeft ontvangen, wat Hij bewees toen Hij Hem ten derde dage opwekte uit de doden en ook bewees toen de hemel Hem heeft ontvangen tot de tijd van de wederoprichting aller dingen, de bewijzen leverend dat Zijn Zoon datgene gedaan had waartoe Hij Hem gezonden had, dus dat Hij Zijn taak volbracht had. Hij is door de rechte deur ingegaan, opdat Hij Zijn kerk zou kunnen en mogen zalig maken.

Het geldt dan ook in de eerste plaats van de Persoon van Christus Jezus, de Opperherder en Opziener aller zielen. Worden wij zalig, dan is het dus door Hem, door Zijn arbeid. Daarbuiten valt alles weg. Dàt werk is dan bij God in waarde.

Daar zegt ook de apostel van, dat Hij ingegaan is tot in het binnenste heiligdom, de hemel zelf, met Zijn eigen bloed, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende. Hij is ingegaan. Nu is de verzoening door Hem.

Want als Christus hier getuigt: "Die niet ingaat door de deur in de stal der schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar", dan heeft de Koning niet alleen het oog op diegene, die door oneerlijke middelen indringt in de kerk, in de gemeente Gods, om daar, buiten de rechten Godes om en buiten alle ordeningen die gelden in de gemeente Gods en in de troon van God, herder te zijn, maar ook, dat Hijzelf door de rechte deur zou ingaan en niet van elders zou in klimmen, maar op de rechte wijze, zoals God dat vorderde.

Daarom is Hij verhoogd en heeft God Hem gesteld tot een Hoofd en Koning, tot Heer en Gebieder van alles.

Zo heeft Christus ook het voorbeeld nagelaten. Hij heeft de wil Gods betracht. Nu ligt dat op het pad èn van een dienaar des Woords èn van een ieder persoonlijk, namelijk: betracht ook ik de wil van God? Christus heeft het gedaan als Hoofd van Zijn kerk, van Zijn gemeente. Hoe is dat nu met mij? Wat doe ik? Dat is een onderzoek voor een ieder!

Waar in kunnen wij de gunst des Konings kennen en genieten? Immers, als wij doen wat God gebiedt. Dat is dan, als wij ons aan Zijn Woord, Majesteit en gezag onderwerpen. Dat is voor ons wel de diepste vernedering, maar daarin kunnen wij de gunst des Konings leren kennen. En in Hem alleen ligt onze opkomst, ons heil en zaligheid. In Hem is álles, zowel voor u als voor mij.

Verder lezen wij hier: "Maar die door de deur ingaat, is een herder der schapen." Wij verheffen Hem dan als de grote Herder, van Wie David zong:

De Heer is mijn Herder!
'k Heb al wat mij lust;
Hij zal mij geleiden
naar grazige weiden.
Hij voert mij al zachtken
aan waat'ren der rust.

Degenen, die herders - dienaren des Woords - in Zijn gemeente zijn, moeten dus hun aanstelling van Hem hebben, want Hij is de Opperherder, en Hij stelt ook Zijn dienaars aan.

Leest met aandacht Efeze 4, dat Christus, nadat Hij alles verdiend had, uit Zijn vernedering, koninklijk is verhoogd, waar de kerk onder de oude dag al van had gezongen: "Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja, ook de wederhorigen om bij U te wonen, o HEERE God!"

En wat zegt Paulus? Die zegt er van, dat Hij, Die gaven uitdeelt, sommigen heeft gegeven tot apostelen, en sommigen tot profeten en sommigen tot evangelisten, dat Hij sommigen stelt tot herders en leraars, tot bedienaars des Woords en dat alles tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening tot opbouw van Christus, hetwelk is Zijn gemeente. Zij hebben dus hun aanstelling van Hem.

Christus is door de poorten der gerechtigheid ingegaan. Hij is de Herder van Zijn schapen geworden op de rechte wijze. Hij kan hier dienaars aanstellen, die Hij als herder onder Hem aanstelt. Dat is dus een ambt van Jezus Christus in Zijn gemeente en niet van mensen! Dat is Zijn werk, dat doet Hij.

Daarom dient een herder, om vertrouwen te hebben bij de schapen -- dat zijn degenen die onder hem komen -- zonder omwegen voor de dag te kunnen komen met zijn aanstelling, dat hij die van Christus heeft.

Want: als wij tot zulk een ambt geroepen worden (dat is geen kleine, geringe zaak!), dan kunnen wij vanzelfsprekend daar wel verslag van geven hoe Christus koninklijk over ons heerschappij is gaan voeren. Wat daarbuiten is, is fout! Daar is niets aan te doen. Christus is het Hoofd van Zijn kerk en gemeente, daar regeert Hij! Daarom staat er: "Die door de deur ingaat, is een herder der schapen."

Doch er staat ook: "Maar (die) van elders inklimt, die is een dief en moordenaar." Dat is nogal ernstig! Het is een uitdrukking van Christus. Als een mens het zei, dan was het om bóós te worden. Maar nu zegt Jezus het! Een dief!

Een dief steelt. Een moordenaar ontnemt iemand het leven en beschikt over hetgeen, waar alleen God over kan en mag beschikken. Wij moeten die zaken, van stelen en moorden, geestelijk verstaan, niet uitwendig en vleselijk. Het is dus een zeer ernstige zaak. Stelen, wegnemen. Waarom? Wel, als men geen aanstelling uit God heeft, dan staat men voor zichzelf en spreekt men eigen gedachten uit. Eigen gedachten stroken niet met Gods Geest. Men staat dan in de weg, zodat die Geest niet kan werken. Dan steelt men, dan neemt men weg wat de schapen toekomt.

En wat het moorden - het leven wegnemen - betreft: alle geest en leven vloeit af van Christus, door die eeuwige Geest. Staat er nu een mens tussen, dan wordt dat ontnomen. Die echter door de deur ingaat, op de rechte wijze, is een herder der schapen. Wat zullen zij, die hun aanstelling hebben, dan doen? Die kunnen dan wel spreken uit hetgeen Hij hen te spreken geeft, maar er is er niet één die bekwaam is om iemand te helpen.

Zie naar Johannes de Doper. Díe had toch wel zijn aanstelling uit God! Hij sprak, dat God hem gezonden had, maar hij wist dat hij niemand kon helpen. Hij getuigde dat ook openlijk als zij tot hem kwamen, belijdende hun zonden. Ja, dan vervulde hij wel zijn ambt, daalde met hen af in de Jordaan en doopte hen, maar zei tegelijkertijd: "Hij staat midden onder ulieden, Die gij niet kent; Die zal u met de Heilige Geest en met vuur dopen. Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer doorzuiveren."

Johannes kon hen dopen, als teken en bewijs dat, gelijk het water de onreinheid des lichaams wegneemt, alzo het bloed en de Geest van Christus ons van alle zonden reinigt. Maar Johannes kon zèlf er niet één helpen. Uit die grond sprak hij dan ook: "Ziet het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!" En als er dan bij hem vandaan liepen, naar Jezus toe, dan beklagde Johannes zich niet dat zijn aanhang wegliep, want, dáár was het juist om begonnen! Hij kon hen niet helpen, maar de bedoeling was, dat zij allemaal bij Jézus terecht zouden komen. Johannes was maar een herder onder Hem, Die de Opperherder was.

Als men dáár terecht komt, bij de goede Herder, Die Zijn leven stelt voor de schapen, dan vindt men alles wat nodig is. Want Hij kan het niet alleen leren, maar ook géven wat wij nodig hebben. Hij is daartoe geordend door die hemelse Majesteit, God de Vader, Die de plaats des Rechters inneemt over een schuldige zondaar, zodat het een zaak is die geheel rein, geheel zuiver is.

Als Jezus een zondaar zaligt, daar gaat God, de eerste Persoon, mee akkoord. Wie zaligt Hij? Degenen, die in vernedering, in boetedoening onder hun zonden, alles buiten Hem moeten wegwerpen en dus niets hebben dan Jezus Christus en Die gekruist, tot enige uitweg, tot heil, zaligheid en leven.

"Die door de deur ingaat, is een herder der schapen." Hij is zulk een Herder, dat wij ons gerust aan Hem kunnen toebetrouwen. Die dat leren en durven doen, die kunnen gaan ervaren, welk een waardij er in ligt. Betrouwen wij ons aan Hem toe? Och, in onze natuur woont geen goed, dus ook geen toebetrouwen aan Christus. Wij hebben veel meer betrouwen in onszelf -- wat wij zelf bekijken, zelf doen in eigen werken -- dan in Hem.

Maar nu kan het wel eens zijn, dat de ellende van onze zonde en van onze staat zó gaat werken, dat alles ondersteboven gaat, en wij alle betrouwen in ons eigen werk, in onszelf gaan verliezen, ja dat de vloek bij ons het land gaat verteren, het oordeel van God openbaar wordt en zich gaat uitspreken. Dan blijft toch alleen Jezus Christus over? Dàt is dus de weg. Dan komt Hij op zó'n verheven waarde te staan, dat wij gaan zeggen: "Als ik óóit zalig word, dan is het alléén door Hem." Daarom moeten de armoede en de ellende ons brengen waar wij zijn moeten, bij Hèm, opdat wij ons aan Zijn herderlijke zorgen toebetrouwen.

Vervolgens lees ik hier: "Deze doet de deurwachter open, en de schapen horen Zijn stem." Welk een gezegende, heerlijke en verheven woorden! God erkent Zijn Zoon als de goede Herder. Daarom hebben Hem de hemelen ontvangen en heeft Christus vrije toegang. Hij is ingegaan tot in het binnenste heiligdom, de hemel zelf, en beweegt Zich voor het aangezicht Zijns Vaders, voor Zijn ganse kudde, voor Zijn gehele gemeente, voor al Zijn ellendigen. Daarom staat er hier: "En de schapen horen Zijn stem."

Waardoor horen zij Zijn stem? Toch uit deze grond: als er mensen aan God vastlopen met hun zonden en hun ogen worden geopend in de zin zoals Farao tot het volk sprak: "Gaat tot Jozef, doe wat hij u zegt", en wij worden in onze ellende op Christus gewezen, zoals het ook bij de discipelen het geval geweest is, hoe wordt Hij dan? De discipelen hebben ook geen uitweg geweten, daarom zaten zij zoals zij zaten: zelf konden zij niets beginnen. Maar nu zijn hun ogen geopend geworden voor Hem, van Wie anderen zeiden: "Is deze niet de timmerman, de zoon van Maria?"

Maar wie is Hij voor hen geworden? Wij kunnen dat horen toen Jezus hun vroeg: "Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen ben?" Zij antwoordden, dat de één zei: Johannes de Doper en anderen: een profeet van de ouden. "Maar - zegt Hij - wie zegt gij, dat Ik ben?" Dan doet Petrus, één voor allen, het woord en getuigt: "Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods!" Zegt Jezus dan: "Goed zo Petrus, je hebt het bij het rechte eind, de anderen hebben het mis?!" Neen, Hij gaat Pétrus niet boven anderen verheffen, maar de genáde en zegt: "Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is." Díe had hun ogen geopend, door welke Herder zij veilig konden binnenkomen.

Daaruit is dus helder te verstaan, dat zij Zijn stem gehoord hebben, en dat zij Zijn stem kenden. Want zij hebben uit Hem opgemerkt, dat Hij alles voor hen wil zijn. Dat klopt en is in zuivere overeenstemming met hetgeen ons is ontdekt en geopenbaard. Daarom horen zij Zijn stem.

De oorzaak ligt dieper. Die ligt in het eeuwig raadsbesluit waaruit alles gevloeid is en dat bij hen openbaar is gebracht. Daar zij dan Zijn stem horen, is het, opdat zij de reine redenen, dus de zuivere weg des heils, zouden verstaan en kennen. Dat is ook weer in overeenstemming met wat de profeten, als woordvoerders Gods, zeggen. Want er staat toch: "En al uw kinderen zullen van de HEERE geleerd zijn, en de vrede uwer kinderen zal groot zijn." Hij leert hen dus Zèlf, en wel zó: "Hij roept Zijn schapen bij name, en leidt ze uit." Hij kent hen allemaal persoonlijk, zoals zij zijn.

Wij zeggen soms in onze duisternis: "Zó'n mens als ik ben, mijns gelijke bestaat er niet! Zou er wel óóit één geweest zijn, zoals ik ben?" Nu, laten wij dan maar nergens ons gelijke kunnen vinden, als er dan maar bij ons is, dat Hij het hoogste in onze ziel is, en wij Hem als de goede Herder eren. Laat het dan bij ons maar zó zijn: "Buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf." Laten wij dan maar als een "geheel buitenmodel" mens Hem aanhangen.

Wij lezen nog, dat er onder het oude verbond een wet was, dat, wanneer de kudde onder de handen des tellers doorging, dan kreeg elk tiende schaap een tik, dat schaap was dan bestemd voor het altaar. Dan gaf het niets al was het verminkt of kreupel, al was het nòg zo'n raar uitschot, maar ... al liep er nòg zo'n mooi schaap bij, wij zouden zeggen "een prachtdier", als het de tik niet kreeg dan bleef het lopen. Alles wat de tik kreeg, dàt was voor het altaar.

Laten wij dan ook maar zo'n buitenmodel zijn, als wij maar Gode gewijd zijn. Dan moet het in deze wereld voor ons wel de dood gaan worden en Christus het leven, maar dan zal dit onze ervaring zijn, dat, uit wat daarvan uitvloeit in onze ziel, opweegt tegen alles wat in de wereld is. Doorgaans kijken wij precies verkeerd, namelijk eerst op onszelf, maar wij moeten op de Herder zien, wat Hij wil zijn voor ellendigen. Wij moeten dus eerst op de Herder zien en naar Hem horen en dan op onszelf kijken of wij een onderwerp zijn, waar Hij Zich aan kan bewijzen. Want aan wie wil Hij Zich bewijzen? Aan flinke, deugdelijke, aardige, hoog opgewerkte schepselen? Of aan rampzaligen en ellendigen? Laat ons dan op de Herder zien, naar Zijn stem horen, en eerst eens goed in ons opnemen dat Hij ellendigen roept, zondaars, om dan eens te zien: ben ik dat wel behoorlijk? Maar wij willen mensen zijn met deugden en plichten en goed werk, en dan: "Mocht de Heere eens." Daardoor vervallen wij in dat geteem.

Er was eens een vrouw aan wie, door haar man, gevraagd werd toen zij naar de kerk zou gaan, waar Avondmaal gehouden zou worden: "Zeg, vrouw, heb je nog gedachten om er aan te gaan?" Zij antwoordde: "Maar man! hou toch op; ik daar gebruik van maken? Je moet rekenen, dat is kínderbrood! En wíe ben ik? Niets dan zonde, een totale buiten staanster."

Maar, weet je wat er gebeurde? Toen er genodigd werd, stond zij het eerst op en was het éérs aan tafel! 's Middags thuis deed zij in 't begin niets dan wenen, en nog eens wenen. Maar haar man wilde toch wel wat weten, en vroeg: "Zeg, vrouw, ik dacht dat je er geen gebruik van zou maken?" "Jongen, jongen", zei ze, "dat was ook mijn vaste voornemen, maar wát kon ik er aan doen? Ik had niets dan zonde, en Jezus nodigde zúlken! Ik zat er aan éér ik het wist." Nu, zó horen wij Zijn stem. Hij wil ellendigen dienen. Zij was het en dááruit zo'n meevaller!

Dat is héél wat anders, dan dat wij zèlf aan het redeneren zijn en met teksten schermen om er onszèlf in te zetten. Laten wij nu maar ongelukkigen zijn, ellendigen, buitenstaanders! Ja, maar, als wij nu genade en aanneming verkregen hebben? Dat geeft niets; laten wij maar in onszelf zijn: wíe ben ik? Want ook onze bekering en overgang in Christus is de grond van leven niet, maar die God, Die wij door bekering hebben leren kennen. Onze bekering is de bedekking niet, maar Christus en Zijn gerechtigheid. Dus van Zijn Persoon en bediening hangt alles af. Dàt is het leven. Daar zong een dichter van: "Toen Jezus' leven mij werd gegeven, stierf ik de dood." Juist dan is er plaats voor Hem. Dat is zo bij aanvang, bij de voortgang en tot het einde.

Nu leidt Christus Zijn schapen. Hij doet het nog door middel van de dienst des Woords, en door Zijn dienaren. Maar Hij is de Hoofdpersoon. Hij leidt Zijn schapen. Er staat hier: "en leidt ze uit. En wanneer Hij Zijn schapen uitgedreven heeft, zo gaat Hij vóór hen heen; en de schapen volgen Hem, overmits zij Zijn stem kennen." Wat is hier het geval?

Toch dít: Christus spant er Zichzelf helemaal voor. Hij wil ons welzijn. Nu gaat Hij vòdr. Een ieder heeft hier zijn eigen weg en omstandigheden, maar Hij gaat de ganse kudde Zijner uitverkorenen en een ieder in het bijzonder vóór, om te leiden, om ons te dienen. Hij wil ons opleiden in de verborgenheden Gods en des Koninkrijks der genade, opdat onze ziel gevoed zou worden met het eeuwige leven.

Waar wij dan geen weg weten, daar gaat Hij voor, opdat wij zouden volgen door bezaaid en onbezaaid. Er is nog een vers (het is wel een schoolvers, dat de kinderen zingen, maar het is toch zo echt):

Jezus, 'k wil U need'rig volgen,
waar Uw hand mij henenleidt,
want ik weet: Uw hand is liefde,

en Uw weg is zaligheid;
Moet ik door woestijnen dolen,
met mijn Jezus gaat het goed;
'k Vind zelfs in de dorste streken
bij mijn Jezus overvloed.

Zó is Hij. De Koning gaat Zijn weg, en waar zij volgen komt er zelfs dit wel in voor, wat je leest in de brieven van Rutherford. Die kwam, door Hem te volgen en naar Zijn stem te horen - en niet naar wat buiten Hem is - ten laatste in de gevangenis terecht. Maar hóe zat hij daar? Zó, dat hij zijn brieven, die hij daar schreef, soms ondertekende met: "Uit mijn heiligdom." Als hij schreef over zijn gevangenschap en zijn kruis, dan noemde hij het een "zoet gesuikerd kruis", en over Christus schreef hij, dat Hij als Zichzelf te boven ging. Kijk, dàt is bij Jezus aan te treffen.

Ik lees verder: "Maar een vreemde zullen zij geenszins volgen." Waarom niet? Bij Jezus vinden wij beantwoording in ons ongeluk en onze ellende, maar bij een vreemde, bij wat buiten Hem is, is geen beantwoording in ongeluk en ellende te vinden. Het ís er niet.

Er is een kind gedoopt. Als het bij de ouders zó is, dat zij met het kind geen raad weten daar het hen aan alles bij zichzelf ontbreekt, dan is Jezus nõg zó'n beantwoording. Daarvan lezen wij, dat op een keer moeders met hun kinderen tot Jezus kwamen. De discipelen waren wel aardige mensen, maar nog niet genoeg uitgeledigd en uitgezet. Ook wisten zij nog niet eens de grootte van hun ongeluk en daardoor voelden zij ook niet aan, hoe het bij die ouders was met hun kinderen. Daarom zonden zij hen weg.

Maar hoe was Jezus? Die wilde die ouders wel ontvangen met hun kinderen. Hij sprak: "Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert hen niet, want dezulken is het Koninkrijk der hemelen." Of Hij wil zeggen: "Weet je met die kinderen geen raad, en zijn die óók zo ongelukkig? Ik ben gekomen om te dienen, Ik ben de goede Herder." Zó is de ware Jezus.

Daarom: "Een vreemde zullen zij geenszins volgen, maar zullen van hem vlieden; overmits zij de stem des vreemden niet kennen." Maar de Zijne kennen zij wèl. Wij merken dan aan, dat zij Zijn stem daardoor kennen, dat Hij ten volle beantwoordt, zelfs in de zwaarste noden. Er is nog nooit iemand met Christus beschaamd uitgekomen, steeds hebben zij bemerkt dat er bij Hem uitkomst, redding, verlossing, beantwoording is. Is men in de bangste nood, slechts één woord van Zijn gezegende lippen, dan spreekt zich in ons uit, dàt is de stem van mijn Liefste! Daar kun je adem bij halen. Daar kun je mee door het leven en er ook nog eens mee uit.

Wat ik u dan bidden mag, let er op, dat Hij de aangewezen Persoon is, buiten Hem hebben wij niets. Dat een ieder dat dan voor zich opmerke, opdat hij wete wat hem past en betaamt jegens zo'n Koning. Laten wij Hem boven alles eren, met verzaking van al hetgeen geen wezen heeft. Met mensen kunnen wij omver vallen, met onze godsdienst vallen wij omver, maar met Hem kunnen wij staande blijven en ingaan in Zijn hemels Koninkrijk.

Hij is dan niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering. Dat wij dan niet te hoog zijn om te zijn wàt wij zijn, maar dat God ons genadiglijk onze staat doe kennen, en al grondiger doe kennen, opdat er niets bij ons overblijve dan Jezus Christus en Die gekruist, Gode tot heerlijkheid. Amen.

Slotzang.

Psalm 81: 12

Opent uwen mond, eist van Mij vrijmoedig, ...

Zegen.